

Το Πανεπιστήμιο στον 21^ο αιώνα και τα διδάγματα της αντίστασης του ελληνικού λαού

Μαρία Μανδαράκα

Αθήνα, 27 Οκτωβρίου 2010

Η επιβίωση των Ελλήνων μέσα στους αιώνες στηρίχθηκε στη γλώσσα και το πνεύμα το ελληνικό, στη διατήρηση της εθνικής ταυτότητας και της εθνικής μνήμης, στην ισχυρή παρουσία της ιστορικής παράδοσης. Ο μεγάλος Έλληνας ποιητής Γιώργος Σεφέρης αναφέρεται στη μεγάλη σημασία της ιστορικής παράδοσης με τα παρακάτω λόγια: «.....αυτά είναι τα ζωντανά περασμένα μας. Άλλοι τα ζούνε στο παρόν κι άλλοι τα διαγράφουνε.....Το μόνο που θα έλεγα ακόμη είναι τούτο: σβήνοντας κανείς ένα κομμάτι από το παρελθόν, σβήνει κι ένα αντίστοιχο κομμάτι από το μέλλον, και είναι θλιβερή η ζωή που μοιάζει σαν ακατοίκητο σπίτι».

Είναι ανάγκη, επομένως, να κρατήσουμε ζωντανή την «εθνική μας μνήμη», να ανακαλέσουμε και να προβάλουμε τα ορόσημα που ορίζουν την ιστορική πορεία, την εθνική φυσιογνωμία και τις αξίες μας. Να κρατήσουμε ζωντανή την πρόσφατη ιστορική μας παράδοση και να ξαναθυμηθούμε το αποφασιστικό ΟΧΙ των Ελλήνων στην απρόκλητη επίθεση της φασιστικής Ιταλίας στις 28 Οκτωβρίου 1940 και το αλβανικό έπος που ακολούθησε, την οργάνωση και αντίσταση του λαού, της νεολαίας ειδικότερα, κατά τη γερμανική κατοχή 1941-44. Αυτή η αναδρομή, σήμερα που η Ελλάδα αντιμετωπίζει μια βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση μέσα σε ένα κόσμο που αλλάζει ραγδαία και εκ βάθρων, σήμερα που – ακόμη μια φορά - εξαγγέλλεται η ριζική μεταρρύθμιση της Ελληνικής Ανώτατης Εκπαίδευσης, είναι αναγκαία για να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τους κινδύνους και τις δυσκολίες της πατρίδα μας και να αξιολογήσουμε με ευθυκρισία τις μεγάλες αλλαγές που σχεδιάζονται για το Ελληνικό Πανεπιστήμιο.

Η αρνητική απάντηση των Ελλήνων στο Ιταλικό τελεσίγραφο, τα ξημερώματα της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, σήμανε την αρχή ενός ακόμη πολέμου για τη χώρα μας. Ενός πολέμου άδικου και άνισου, μεγαλειώδους όσο και δραματικού, που η εξέλιξη του στο Μέτωπο της Αλβανίας, πραγματικά ξάφνιασε όχι μόνο τους αντιπάλους αλλά και τους συμμάχους της Ελλάδας. Η επίθεση της ναζιστικής Γερμανίας, όμως, την άνοιξη του 1941, της μεγαλύτερης πολεμικής μηχανής της εποχής που προέλαυσε

ακάθεκτη στην Ευρώπη, λύγισε την ηρωϊκή ελληνική άμυνα και στις 27 Απριλίου του 1941 τα γερμανικά στρατεύματα μπήκαν στην Αθήνα. Η γερμανική σημαία υψώθηκε στην Ακρόπολη και δίπλα της τοποθετήθηκε σύντομα η ιταλική. Η κατοχή όλης της χώρας ολοκληρώθηκε λίγους μήνες αργότερα, με την κατάληψη της Κρήτης που πρόβαλε σθεναρή αντίσταση, τη γνωστή και ως Μάχη της Κρήτης.

Στο μέτωπο της Αλβανίας, πρώτοι από τους Ευρωπαίους οι Έλληνες απέδειξαν ότι οι δυνάμεις του Άξονα δεν ήταν αήττητες. Αλλά και όταν η χώρα βρέθηκε υπό κατοχή, ενέργειες πρωτόγνωρες για την υπόλοιπη Ευρώπη, αυθόρμητες στην αρχή και έπειτα καλά οργανωμένες, έκαναν γνωστή στους συμμάχους την άρνηση των Ελλήνων να αποδεχτούν την ξένη κατοχή και τη θέληση τους να αντισταθούν.

Πολλά ήταν τα δεινά που η γερμανική κατοχή έφερε στη χώρα: στέρηση της ελευθερίας, καταναγκασμό και απαγορεύσεις, διώξεις, φυλακίσεις και μαζικές εκτελέσεις, οικονομική καταστροφή, πείνα και θάνατο. Ο πόλεμος έφερε την επιστράτευση και πολλές ανθρώπινες απώλειες. Με την κατοχή άρχισαν να λείπουν οι θέσεις εργασίας και η ανεργία έπληξε τις περισσότερες Ελληνικές οικογένειες. Αλλά και τα εισοδήματα όσων κατάφερναν να βρουν δουλειά εκμηδενίζονταν λόγω της ανεξέλεγκτης αύξησης των τιμών και του καλπάζοντος πληθωρισμού.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, πολύ γρήγορα οι Έλληνες αποφάσισαν σθεναρά να αντισταθούν. Οι Γερμανοί είδαν εμβρόντητοι τη σημαία τους να κατεβαίνει από την Ακρόπολη, τους φοιτητές να διαδηλώνουν, τους υπαλλήλους να οργανώνουν πρώτοι από όλους τους Ευρωπαίους απεργίες, είδαν τα σχέδιά τους για πολιτική επιστράτευση να ματαιώνονται, υπέστησαν τις συνέπειες της ανατίναξης της γέφυρας στο Γοργοπόταμο.

Η παλλαϊκή αντίσταση των Ελλήνων, η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, όπως έγινε γνωστή και έμεινε στην ιστορία, οργανώθηκε πολύ γρήγορα. Τις πρώτες αυθόρμητες και σποραδικές αλλά ηρωϊκές ενέργειες, ακολούθησε η ίδρυση των αντιστασιακών οργανώσεων. Στις 28 Μαΐου του 1941, μόλις ένα μήνα μετά την κατάληψη της Αθήνας από τα γερμανικά στρατεύματα, ιδρύθηκε η «Εθνική Αλληλεγγύη», η πρώτη οργάνωση με πανελλαδική εμβέλεια και με χιλιάδες μέλη. Στόχος της οργάνωσης ήταν «η επιβίωση των Ελλήνων» μέσα από την προσφορά κάθε δυνατής βοήθειας. Λίγους μήνες αργότερα, το Σεπτέμβρη του 1941 ιδρύεται το ΕΑΜ – το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που γρήγορα έγινε η μεγαλύτερη αντιστασιακή οργάνωση στη χώρα, ενώ τον Οκτώβριο του 1941 ιδρύθηκε ο Εθνικός Δημοκρατικός Ελληνικός Σύνδεσμος (ΕΔΕΣ) . Πολλές άλλες ακολούθησαν.....

Στο διπλό αγώνα για επιβίωση και απελευθέρωση πρωτοστατούν οι φοιτητές μαζί με πολλούς καθηγητές τους, επιμελητές και βοηθούς, οι σπουδαστές και οι μαθητές. Οι φοιτητές οργανώνουν τα «φοιτητικά συσσίτια» για να μη πεθάνουν από την πείνα ενώ παλεύουν και για να μη κλείσουν οι κατακτητές τα Πανεπιστήμια. Διπλός ο αγώνας, σκληρές οι μάχες που αναπτύσσονται και μέσα στα Πανεπιστήμια και έξω στους δρόμους. Μόνο ενδεικτικά μπορούν να αναφερθούν κάποιες ηρωϊκές ενέργειες και συλλογικές δράσεις από τον πολύ μεγάλο αριθμό που έχει καταγραφεί.

Τη νύχτα της 30^{ης} Μαΐου του 1941, δύο σπουδαστές, ο Μανώλης Γλέζος και ο Λάκης Σιάντος, ανέβηκαν στην Ακρόπολη από μια υπόγεια στοά και αιφνιδιάζοντας τη γερμανική φρουρά κατέβασαν τη σβάστικα. Το θάρρος τους που οδήγησε στην ανέλπιστα αυτή πράξη, θαυμάστηκε σε όλη την Ευρώπη ενώ ιδιαίτερα συγκίνησε ο συμβολισμός της ενέργειας αυτής.

Στις 17 Νοεμβρίου 1941 η Αθήνα συγκλονίστηκε από μαζική απεργία στην οποία πήραν μέρος 4.000 φοιτητές. Τα αιτήματά τους αφορούσαν τη βελτίωση της σίτισης και την παροχή ηλεκτρικού ρεύματος. Η απόφασή τους να βγουν στο δρόμο χωρίς φόβο για τις σφαίρες των κατακτητών, σφυρηλάτησε την ενότητα και το αγωνιστικό πνεύμα δίνοντας υπόσχεση και για μελλοντικές πράξεις γενναίας αντίστασης. Πράγματι, όπως περιγράφει ο συγγραφέας Σπύρος Λιναρδάτος («Οι φοιτητές στην Αντίσταση», Επιθεώρηση Τέχνης, σ 87-88/1962): «Την άλλη μέρα, 25 Μαρτίου 1942, μπροστά στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου συγκεντρώνονται πάλι οι φοιτητές. Όταν πια έχει σχεδόν γεμίσει ο χώρος, ξαφνικά εκατοντάδες νεανικά κορμιά γονατίζουν. Ξεσπά ο Εθνικός Ύμνος, μέσα στην καρδιά τώρα της Αθήνας. Ο κόσμος στέκεται ξαφνιασμένος και δακρύζει. Δεν έχουν προλάβει οι φοιτητές να τελειώσουν την πρώτη στροφή, όπου ορμούν οι έφιπποι καραμπινιέροι και χτυπούν με τις σπάθες. Η οδός Πανεπιστημίου γεμίζει από Ελληνόπουλα που τα κυνηγούν οι Ιταλοί: Η διαδήλωση σκορπά, μερικοί σπουδαστές πιάνονται και βασανίζονται από τους καραμπινιέρους. Μα μάταιος ο κόπος. Το ποτάμι πια δε σταματά».

Στο ΕΜΠ, το κίνημα αντίστασης οργανώθηκε πολύ γρήγορα και οι χώροι στην Πατησίων έγιναν ένα από τα προπύργια της. Σαραντα χρόνια αργότερα, το 1984, το Ίδρυμα απέδωσε τον οφειλόμενο φόρο τιμής στους 18 σπουδαστές του που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας, ανεγείροντας μια απλή αναμνηστική στήλη με τα ονόματά τους.

Οι έλληνες φοιτητές και σπουδαστές συμμετέχοντας μαζικά στην Εθνική αντίσταση, με το υψηλό εθνικό τους φρόνημα και την αφοσίωση τους στις έννοιες της πατρίδας και της ελευθερίας, αλλά και με κοινωνική υπευθυνότητα και κοινωνική αλληλεγγύη, έγιναν ένα από τα ορόσημα της ιστορικής πορείας της Ελλάδας και της εθνικής φυσιογνωμίας της. Η μεγάλη προσφορά και θυσία τους στον παλλαϊκό αγώνα, ανέδειξε όμως και τις ηθικές αρχές και κοινωνικές αξίες με τις οποίες γαλουχήθηκαν και τα εφόδια που πήραν μέσα στα Ελληνικά Πανεπιστήμια στη διάρκεια των σπουδών τους.

Κατά τον εορτασμό των 170 χρόνων από την ίδρυση του ΕΜΠ, ο ομότιμος καθηγητής Θεοδόσιος Τάσιος μας θύμισε τα βαθειά νοήματα που το σύμβολο του ΕΜΠ – ο Πυρφόρος Προμηθέας – περικλείει.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον Πλάτωνα στο έργο του «Πρωταγόρας», ο Δίας δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο με τη συνεργασία του Προμηθέα. Εκείνος, όμως, γρήγορα αντιλήφθηκε ότι ο άνθρωπος ήταν ένα ατελές δημιούργημα, γυμνό, ξυπόλητο, άοπλο, ανυπεράσπιστο. Γι αυτό αποφάσισε να «κλέψει» και να προσφέρει στον άνθρωπο την «έντεχνον σοφίαν» και το «πυρ», δηλαδή τη γνώση και την τεχνική - τεχνολογία για να συμπληρώσει τη φύση και να προσφέρει στους ανθρώπους ευμάρεια. Και πράγματι, οι άνθρωποι άρχισαν να αναπτύσσονται, να συσσωρεύουν αγαθά, να ανταλλάσσουν τα πλεονάσματα τους, να συγκεντρώνονται σε πόλεις. Η πρόοδος αυτή, όμως, δεν ήταν ικανή να τους προφυλάξει από τις μεταξύ τους συγκρούσεις, από τους καταστροφικούς πολέμους. Τότε, ο σοφός Δίας έστειλε τον Ερμή να διορθώσει και αυτή την ατέλεια, προσφέροντας στους ανθρώπους «Αιδώ τε και Δίκην», δηλ. τη συναίσθηση της Ευθύνης και της Δικαιοσύνης. Τα πρόσθετα αυτά στοιχεία, μάλιστα, τα έστειλε σε όλους τους ανθρώπους, διότι «μόνον έτσι στηρίζονται οι Πόλεις». Μια πολύ πρωτόλεια εισαγωγή στην έννοια της Δημοκρατίας, θα έλεγε κάποιος...

Συνοψίζοντας, ο καθηγητής Τάσιος, κατέληξε: «Η τεχνολογία, φυσικό συμπλήρωμα της φύσεως, θεραπεύει τις ανθρώπινες ανάγκες, δεν μπορεί όμως από μόνη της να διασφαλίσει μια σταθερή κοινωνική πρόοδο χωρίς μια παράλληλη ηθικοπολιτική ικανότητα των ανθρώπων».

Το ΕΜΠ, καθιερώνοντας τον Πυρφόρο Προμηθέα ως σύμβολο του, σηματοδότησε τη δέσμευση του όχι μόνο στην εκπαίδευση μηχανικών ικανών να συμβάλουν

ουσιαστικά στην πρόοδο και την τεχνολογική ανάπτυξη, αλλά και στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων ανθρώπων με όραμα και βαθειά αίσθηση κοινωνικής ευθύνης, πολιτών με υψηλό εθνικό και δημοκρατικό φρόνημα.

Τίμησε, λοιπόν, το ΕΜΠ τη δέσμευση του και έγινε:

- ένα Πανεπιστήμιο με υψηλό επίπεδο σπουδών και σημαντική επιστημονική και ερευνητική δραστηριότητα με διεθνή αναγνώριση
- Ένα Πανεπιστήμιο του οποίου οι απόφοιτοι υπήρξαν πρωτεργάτες στην ανάπτυξη της χώρας σε περιόδους ειρήνης αλλά και στην ανασυγκρότηση της, μετά από εθνικές τραγωδίες και καταστροφικούς πολέμους
- Ένα Πανεπιστήμιο που διαμόρφωσε πατριώτες με υψηλό φρόνημα που στάθηκαν πάντα όρθιοι «στις επάλξεις», που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή είτε για να προασπίσουν την πατρίδα και να εκδιώξουν τον κατακτητή είτε για να υπερασπισθούν τη δημοκρατία και το δημοκρατικό πολίτευμα
- Ένα Πανεπιστήμιο που συνεχίζει να διαμορφώνει νέους μηχανικούς έτοιμους να αντιμετωπίσουν τις μεγάλες δυσκολίες αλλά και τις προκλήσεις της σημερινής εποχής, με την τόλμη της νιότης και την πίστη στις γνώσεις και τις ικανότητές τους.

Το ΕΜΠ έμεινε πιστό στη δέσμευση του, αναπτύχθηκε και ανδρώθηκε κατά το Ευρωπαϊκό πρότυπο των «Universitas». Των Πανεπιστημίων που πρόσφεραν στέγη και στήριξαν την καινοτόμο έρευνα σε όλους τους τομείς ενώ άλλαξαν δραστικά και για πάντα την Ευρωπαϊκή κοινωνία και πολιτική.

Στο ίδιο πρότυπο, στις ίδιες αρχές στηρίχθηκε συνολικά η ανάπτυξη της Ανώτατης Εκπαίδευσης στη χώρα μας, από της δημιουργίας του σύγχρονου ελληνικού κράτους.

Σήμερα, παραμονή της επετείου του ΟΧΙ του 1940, σήμερα που ανατρέχουμε στον αγώνα του Ελληνικού λαού ενάντια στους κατακτητές και ανακαλούμε στη μνήμη μας την οργανωμένη και πείσμονα αντίσταση της ελληνικής νεολαίας στο πλαίσιο της Εθνικής Αντίστασης, η μεγάλη σημασία των παραπάνω αρχών και προτύπων γίνεται εύκολα κατανοητή.

Εύλογα, όμως, μπορεί να τεθεί το ερώτημα: πόσο αναγκαίο, πόσο σκόπιμο είναι, οι ίδιες αρχές να συνεχίσουν να καθοδηγούν τα Ελληνικά Πανεπιστήμια, να στηρίζουν τις σκέψεις και τους προβληματισμούς της Πανεπιστημιακής κοινότητας και να καθορίζουν τη μελλοντική πορεία τους;

Ο κόσμος γύρω μας έχει αλλάξει δραματικά από την εποχή που διατυπώθηκαν. Η ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας έχει ανατρέψει επιστημονικές απόψεις και βεβαιότητες, έχει γκρεμίσει τα σύνορα μεταξύ των περιοχών του πλανήτη, μεταξύ χωρών και μεταξύ ανθρώπων. Είμαστε πια στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, της ελεύθερης διακίνησης γνώσεων και know how, πληροφοριών, ανθρώπων και κεφαλαίων, στην εποχή του ελεύθερου, χωρίς σύνορα εμπορίου. Η κοινωνία μας χαρακτηρίζεται ως η κοινωνία της γνώσης, έννοιες όπως δημιουργικότητα, καινοτομία, επιχειρηματικότητα κυριαρχούν και καθοδηγούν τις πολιτικές στο διεθνές και εθνικό επίπεδο.

Πολύ μεγάλες οι αλλαγές, πολύ μεγάλη η πρόοδος, πολύ μεγάλο όμως και το τίμημα.

- Στο περιβάλλον του πλανήτη, όπου η αλματώδης και ανεξέλεγκτη ανάπτυξη του περασμένου αιώνα προκάλεσε μακροπρόθεσμες και εν πολλοίς μη αναστρέψιμες ζημιές.
- Στην άνιση ανάπτυξη των χωρών στις διάφορες περιοχές της γης, όπου όχι μόνο η φτώχεια εξακολουθεί να πλήττει μεγάλα τμήματα του πληθυσμού αλλά και η ανισοκατανομή του πλούτου εντείνεται, με τους πλούσιους να γίνονται πλουσιότεροι και τους φτωχούς φτωχότεροι.
- Στην υπέρμετρη συσσώρευση των κεφαλαίων, στη χωρίς κανένα έλεγχο διακίνηση και διαχείριση τους, στην κυριαρχία της χρηματοπιστωτικής οικονομίας και των αγορών αντί της πραγματικής οικονομίας παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών, που αποτέλεσαν την κύρια αιτία της βαθιάς οικονομικής κρίσης που έπληξε πρόσφατα όλες τις χώρες και την Ελλάδα με τρόπο δραματικό.
- Στην προσπάθεια κυριαρχίας ενός ισοπεδωτικού μοντέλου ανάπτυξης, στο όνομα της παγκοσμιοποίησης και της ανταγωνιστικότητας, που δεν αναγνωρίζει εθνικές προτεραιότητες και ευαισθησίες, διαφορετικές ιστορικές διαδρομές και κοινωνικές και πολιτιστικές αξίες.
- Στο χώρο των Πανεπιστημίων, τα οποία πιέζονται να εγκαταλείψουν τις ουμανιστικές αρχές που καθόρισαν τη φυσιογνωμία τους, να ξεχάσουν τα κοινωνικά οράματα των κινημάτων της νεολαίας, σε Ευρώπη και Αμερική το 1968, στην Ελλάδα το 1973, να λειτουργήσουν με όρους αποτελεσματικότητας, κόστους, αποδοτικότητας, σε εφαρμογή της νέας σχέσης εκπαιδευτικών μηχανισμών – αγοράς.

Το Ελληνικό πανεπιστήμιο βρίσκεται σε μια οριακή στιγμή της πορείας του. Η πανεπιστημιακή κοινότητα έχει συνειδητοποιήσει και επανειλημμένα διακηρύξει ότι χρειάζονται επείγοντως αλλαγές διορθωτικές αλλά και ριζοσπαστικά ανατρεπτικές. Σήμερα κιόλας, πρέπει το Πανεπιστήμιο να γίνει περισσότερο ευέλικτο και λιγότερο γραφειοκρατικό, να ανοίξει δρόμους ευρύτερης συνεργασίας με τους φορείς εκπαίδευσης και έρευνας στο διεθνή χώρο αλλά και με τις παραγωγικές δυνάμεις στη χώρα μας. Να πολεμήσει φαινόμενα αυθαιρεσίας και εσωστρέφειας, να κατοχυρώσει την ακαδημαϊκή και οικονομική διαφάνεια και τη λογοδοσία προς την κοινωνία. Να κλείσει τους δρόμους στις πελατειακές σχέσεις, στη διαπλοκή, στη διαφθορά. Η διαμόρφωση ενός νέου πλαισίου λειτουργίας των ΑΕΙ που θα λαμβάνει υπ' όψη τις νέες ανάγκες της κοινωνίας και της πραγματικής οικονομίας, τις ιδιαιτερότητες των επιστημών και των ερευνητικών πεδίων, που θα διασφαλίζει τη δημόσια χρηματοδότηση, πάντα στο πλαίσιο του Συντάγματος, είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία.

Αντ' αυτού, όμως, η ακαδημαϊκή κοινότητα καλείται σήμερα να αξιολογήσει και να απαντήσει στην προτεινόμενη από την κυβέρνηση μεταρρύθμιση στην Ανώτατη Εκπαίδευση. Μια μεταρρύθμιση που, στο όνομα του εκσυγχρονισμού και της διόρθωσης των προβλημάτων και δυσλειτουργιών του ελληνικού Πανεπιστημίου, έρχεται να υπονομεύσει και να συρρικνώσει το Δημόσιο Πανεπιστήμιο και τη δωρεάν Ανώτατη Παιδεία.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα ενωμένη και αποφασιστική, πρέπει να προβάλει τη δική της άποψη για το ρόλο του Πανεπιστημίου στον 21^ο αιώνα, στην εποχή της γνώσης και της καινοτομίας. Πρέπει να διεκδικήσει:

- το σεβασμό των συνταγματικών εγγυήσεων για τη διοικητική αυτοτέλεια και την ακαδημαϊκή αυτονομία των ΑΕΙ,
- την τήρηση της συνταγματικής υποχρέωσης για επαρκή κρατική χρηματοδότηση των λειτουργικών και αναπτυξιακών τους αναγκών και το δικαίωμα των πολιτών να έχουν δωρεάν ανώτατη παιδεία,
- την κατοχύρωση της ελευθερίας στην ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας, στην έρευνα και τη διδασκαλία,
- την κατοχύρωση της κοινωνικής λογοδοσίας και διαφάνειας,

- ο την αξιολόγηση του έργου των Πανεπιστημίων βασισμένη σε ακαδημαϊκά κριτήρια και όχι σε κριτήρια βραχυχρόνιας οικονομικής αποδοτικότητας και απαιτήσεις της αγοράς,
- ο την κατοχύρωση των σπουδών σε Τμήματα ή Σχολές που οδηγούν σε ισχυρά πτυχία σε αναγνωρισμένα γνωστικά αντικείμενα, με καλύτερη πρόσβαση στην αγορά εργασίας και εργασιακά δικαιώματα,
- ο την κατοχύρωση του πανεπιστημιακού ασύλου για την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

Το ελληνικό πανεπιστήμιο πρέπει να συνεχίσει να λειτουργεί στηριγμένο και εμπνεόμενο από τις ευρωπαϊκές ακαδημαϊκές αξίες και παραδόσεις, όσο κι αν αυτό σήμερα κατηγορείται ως οπισθοδρομικό και ανορθολογικό. Πρέπει να συνεχίσει, αυτόνομο και αυτοδιοικούμενο, να προσφέρει σπουδές υψηλής ποιότητας, να δημιουργεί νέα γνώση και να παράγει καινοτομίες που θα θεραπεύουν κοινωνικές ανάγκες και θα συμβάλουν στην ανάπτυξη και ευημερία της χώρας μας. Ένα πανεπιστήμιο που θα λειτουργεί με βασικές αρχές την ανταγωνιστικότητα και τις «ανάγκες των αγορών», είναι πολύ μακριά από το Πανεπιστήμιο των οραμάτων μας, από το Πανεπιστήμιο που εκπαίδευσε και γαλούχησε τους νέους που έδωσαν τη ζωή τους στο αλβανικό μέτωπο, τους νέους φοιτητές και σπουδαστές που αφήφισαν τους κατακτητές και συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση.

Τιμώντας τη μνήμη τους σήμερα, ας δεσμευθούμε όλοι ότι θα προσπαθήσουμε να αποτρέψουμε μια τέτοια εξέλιξη.